

Forfatter: Engelstoft, Laurits

Titel: BREV TIL: Thorlacius, Børge Riisbrigh FRA: Engelstoft, Laurits (1799-06-01)

Citation: Engelstoft, Laurits: "BREV TIL: Thorlacius, Børge Riisbrigh FRA: Engelstoft, Laurits (1799-06-01)", i *Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)*, Samfundet til den danske Litteraturs Fremme, s. 199. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002091242-003-shoot-L0020912420030021.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til Dr. Thorlacius.
Tarbes, 13. Prairial an 7.
(1. Juni 1799.)

Kiæreste Thorlac!

.... Müller er nu formodentlig reist. Du kan altsaa ikke bringe ham min Tak for hans Brev. Jeg kan ikke vide, hvad der kan have været i mit første Brev i Neumanns Journal, * som kan have stødt de Store i Kiøbenhavn. Vel veed jeg, at det var snavs skrevet — hvilket ikke var min Skyld — men jeg synes dog, at der hverken var politisk eller kirkelig Kiættererie deri, ligesaa lidet som i noget af de følgende. Men — Frygt, kan jeg troe, seer allevegne Gespenster. For Resten synes mig, at Moldenhaver i sit Brev til os, som dog var meget sildigere end Neumanns Journ. 1ste Hæfte, vel maatte have talt noget derom, og i saa Fald Du og meldt mig det som en Deel af Brevets Indhold; men derom har Du intet talt. For Resten giemmer Du Moldenhavers Brev til min Tilbagekomst. Hvad det ellers er for nogle elendige Veie, vi Lærde maae gaae for at bane os Vei til en saa kaldet Lykke, der som oftest i Grunden kun er et Phantom! Hvis vi faldt paa at ville skrive Satirer, saa burde vi vælge os selv til den første Gienstand. Vee os, hvis vi calculere Frugterne as vore Bestræbelser paa andet end vor individuelle Fornøielse af at vide og — rerum cognoscere causas. Naar jeg — jeg sætter, jeg var en stor Satiricus — var bleven færdig med at satirisere tilstrækkelig over mig selv, saa — giet engang, hvo der bliver den næste Gienstand for min Satire; det bliver saamæn Du; thi Du bær Dig endnu galere ad. Jeg gjør mig dog i det mindste Livet saa nydelsesfuld s. 200som mueligt i den korte Tid, jeg er i Skuddet, og i det jeg bestræber mig for at udvide mine Kundskaber for derved at skabe mig selv i alle Omstændigheder en Kilde til Selvtilfredshed, sørger jeg tillige for at vedligeholde min Sundhed og min Munterhed. Men Du ligger der og roder evig i Manuscripter — hvis hele Indhold maaskee efter et halvt Aars Møie befindes ikke at være 2 Dages Tid værd, Du indaander evig en slet Luft, gjør Dig ingen Motion — kort sagt, min Far, næst mig selv, der støder de Store for Hovedet med uskyldig Spøeg, er Du den mindst kloge, og naar Du i dit tredivte Aar faaer Gigt og Podagra og alskens Ulykker at drages med, saa skal Du sande mine Ord. Jeg maa ellers anmærke, at jeg ikke taler af mig selv, men af Müllers Aand, som har inspireret mig, hvad og med hvilke Ord jeg skulde skrive og straffe Dig; thi han fortæller mig i sit Brev, at Du bliver en Dag værre end en anden til at rode i Manuscripter, at Du desuden kiger i Mynter hver Dag, dog med saa megen Moderation, at Du aldrig anvender over 8 Timer ad Gangen derpaa. Endelig trøster han mig dog noget dermed, at Du daglig spadserer i 10 à 15 Minuter, ja at der saagar ere de Dage, hvor Du opofrer indtil 20 derpaa. Resultatet af alt dette bliver, at Ingen af os begge er ret klog, at vi begge jage meer efter Phantomer end res veras. Men det er nu vor Lod; sic voluere fata.

Jeg takker Dig — som Du kan vide — for den Uleilighed, Du har havt med at besørge Recommendations-Brevene fra Gregoire, og taler Du med ham, saa beder jeg Dig overbringe ham mine Taksigelser i de forbindtligste Udtryk; men Du behøver just ikke at sige ham, at jeg neppe kommer til at benytte dem. For Resten er der Ingen, hvis Recommendations-Breve har været mig saa nyttige som s. 201Gregoires; thi alle, som kiende ham, have den største Agtelse for ham.

Hvis Du Ingen har taget ind til Dig siden min Bortreise, saa bliv kun boende ene der, at jeg kan uden Hinder flytte ind til Dig, naar jeg kommer. Jeg bliver Dig skyldig det Halve af Leien for de Maaneder, jeg har været borte.

Om min Reise vil jeg gjerne fortælle Dig alt, hvad Du skiøtter om at høre, naar vi samles; men skrive om den, gider jeg tilforladelig ikke. Vi vare 10 Dage i Toulouse, derefter 1 Dag over i Auch og her kom vi i Gaar. Vor Reise er saa behagelig som den kan være, Climaet er guddommeligt. Luften er saa giennemduftet, at man troer at indaande lutter Parfums. Vegetationen er saa luxuriant, at de botaniske Characterer ofte tabe sig deri. Figen-Mandel-og andre kielne Træer groe her som vilde. Jordbær have vi begyndt at spise i Toulouse, og spise nu af dem hver Dag. Pyrenæernes gigantiske Krop ligger nu lige for os; Solstraalerne reflecteres fra de høieste Biergtoppes Sneisse som fra en Marmorflade. Endnu have vi 3 Lieues til den egentlige Fod, hvor man begynder at bestige Fieldene. Jeg er opfyldt med grands presentiments over de Undere, som mit Øie der skal usurpere. (Den, som har mange Sprog i sin Magt, som f. Ex. jeg, tager sine Ord efter Behag as det ene eller det andet, ligerviis som af en stor Garderobe). Hofmann forlod os i Toulouse for at gaae hen til nogle Miner. Han har lovet at komme til os igien her eller i Bagnères. Hornemann er ikke godt fornøiet med, at jeg vil skilles fra ham og Hofmann i Slutningen af Juni, thi vi stemme saa vel overeens med hinanden, at Enhver af os føler Reisens Fornøielse forøget ved vor giensidige Selskab. Hofmann er ret brav, men han er saa suur og knurrer altid, skiændes allevegne med Municipaliteter s. 202Postillonner, Piger og Opvartere. Han er desuden meget uforsigtig i sin Tale, og endelig er han ufølsom for alle muelige Gienstande, de være saa interessante som de ville, undtagen Stene og Mosser. (Alt dette for Himlens Skyld imellem os).

Naar jeg kommer til Bagnères, faaer Du endnu et lille Brev fra mig, fordi jeg skal have nogle Breve skrevne til Kiøbenhavn, hvilke jeg vil recommendere Din Omsorg.

I min Faders Brev vare ingen Nyheder, som skulde kunne interessere Dig. Jeg befinder mig fuldkommen vel, og jeg er slet ikke saa meget au désespoir over den Ulykke, mine Breve skal have havt, at mishage nogle Store — Gud veed hvilke — at Du jo ufeilbarlig vil modtage din Ven i ligesaa munter en Sielstilstand, som Du

Engelstoft, Laurits, *Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)*,

pleier at see ham. Mine Hilsener til alle Landsmænd. Om 5 Uger kan Du haabe den Ære igien at see

Din
Engelstoft.